

Luceafărul

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Noua calitate și vocația militantă a literaturii

Eveniment major în viața partidului și țării, având dimensiunile proprii epocii actuale de semnificative eforturi și împliniri, Congresul al XII-lea a configurat și a adâncit o stare de spirit de mari profunzimi și semnificații politice și sociale. Această perioadă premergătoare marelui forum, datorită freazăului gândului și ardenței sentimentelor manifestate față de tot ce reprezintă prezent și direcția a viitorului, este o treaptă de timp de pe care națiunea noastră socialistă privește cu încredere înainte în istorie.

Viața politică a României socialiste a acestor zile pune în lumină marile virtuți ale democrației orînduirii noastre, unitatea rîndurilor poporului în jurul partidului și a secretarului său general, voința lui neclintită de a edifica noua societate conform propriilor sale aspirații. Glasul comunistilor în adunările de partid, la conferințele organizațiilor de partid, de asemenea, glasul tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, purtînd în el o vibrantă emoție la rostirea numelui secretarului general al partidului în legătură cu re alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în suprema funcție de conducere a partidului, este însuși glasul istoriei noastre contemporane căreia îi dăruim forța de muncă, forța gândului, patosul și pasiunea revoluționară.

O deosebită semnificație are sărbătorirea, în acest climat, a 40 de ani de la alegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în conducerea organizației revoluționare de tineret din România — Uniunea Tineretului Comunist. Cinstind această aniversare, amăgim viața și activitatea patriotică și revoluționară înflăcărat, dirz și clarvăzător al cărui nume a devenit simbolul României de azi libere și independente — Nicolae Ceaușescu.

Ne-am asumat și ne asumăm rolul de constructori demni ai noii societăți avînd, conform unor noi exigențe, corespunzătoare stadiului în care ne aflăm, drept deviză necesitatea trecerii la o nouă calitate. Ca orice problemă fundamentală, vizînd esența, problema noii calități este, în primul rînd, o conștiință. Ea ni s-a impus ca realitate vie, directă după mai bine de 30 de ani de construcție eroică a noii societăți, ni s-a relevat acum cînd acumulările cantitative cer intrarea într-o nouă fază, superioară, a realizării calității.

Recent, Comitetul Politic Executiv a arătat că la baza planului pe 1980 stau sarcinile și obiectivele stabilite de programul partidului nostru pentru această perioadă și au în vedere aplicarea consecventă în viața a hotărîrilor Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale partidului privind trecerea de la acumularea cantitativă la o nouă calitate: superioră. Partidul nostru a subliniat încă o dată, înca o dată, ideea consecvenței ce trebuie să fie un puternic catalizator și în acest domeniu. De fapt, poporul român, întreaga noastră națiune socialistă a deprins consecvența — în ceea ce privește idealul urmărit — în epoca socializmulului de partidul său comunist — în epoca suprem de consecvență revoluționară prin întreaga sa politică internă și externă. Un obiectiv urmărit permanent a fost și este creșterea nivelului de trai. Noua calitate a vieții se află în strînsă legătură — într-o legătură de legătură și firească interdependență — cu noua calitate a muncii fiecăruia. A munci mai bine, a trăi mai bine reprezintă un vechi deziderat al omului a cărui împlinire se poate realiza numai în societatea noastră socialistă. Este de la sine înțeles că noua calitate este chemată să se instaleze, cu toate drepturile, nu numai în domeniul activității materiale, ci și în cel al activității spirituale. În domeniul creației literare noua calitate este strîns legată de modul în care scriitorul își gîndește menirea în societate, de felul în care opera lui răspunde cerințelor epocii și ale omului societății socialiste.

Inspirată de o realitate umană socială și politică de mari relieuri, literatura trebuie să fie marcată de spiritul acestei epoci, să fie angajată — prin cuprinsul și mesajul ei umanist, revoluționar — în opera de edificare a noii societăți. A vorbi despre conștiința politică a scriitorilor în acest context, înseamnă a vorbi, de fapt, despre implicarea lor directă — atât ca profesioniști ai condeiului și metaforei, cit și ca oameni ai cetății — în procesul revoluționar actual. A scrie literatură este tot mai mult sinonim cu a fi prezent în istorie alături de toți constructorii socializmului. Noua calitate a literaturii este cerută obiectiv de noua calitate ce se manifestă în celelalte domenii. Literatura nu poate, se înțelege, să rămîna în urmă. Spiritul ei vizionar se cuvine să o înscrie în primele rînduri ale hîrtiei pentru o calitate nouă, cu artă mai mult cu cit ea fertilizează și formează conștiința. Iată, deci, în aceste zile, un nou prilej pentru scriitor de a reflecta asupra destinului său în societate, de a medita asupra viitoarelor sale opere. Evidențînd noua calitate, contribuind prin mesajul talentului și conștiinței lor la întîmpinarea sărbătorească a Congresului al XII-lea al partidului, scriitorii din România socialistă, tineri și vîrstnici, dovedesc că vîd în acest mare eveniment politic perspectiva unui nou cadru de afirmare a vocației militante a artei lor.

Luceafărul

● **IN ACEST NUMAR** : ● Retrospectivă literară 1974—1979. Articole despre volume semnate de ● Mihai Beniuc ● Constantin Toiu ● Adrian Marino ● -Ce gîndește, ce scrie tîndrîl scriitor ● Proză de Mihai Pelin ● Poezii de ● Mihail Cuceanu ● Mica Nicovici ● Ion Lătrașu ● Vasile Petre Fatu ● Ion Luca ● Atelier literar de Geo Dumitrescu ● „Cetatea din deșert” de Gheorghe Pituș ● Sport ● Mapamond.

Iosif Fekete : „Cap de tîron”

TARA IN FATA MARELUI EVENIMENT POLITIC, CONGRESUL AL XII-LEA

Regăsirea de sine

despre Galați am scris, la viața mea, de nenumărate ori. Motivul este absolut subiectiv: mă trage aia spre locul meu de bășină.

COPILU AU IESIT LA PENSIE. La anii copilăriei mi-a fost dat să văd nu numai casele, de pe strada Domnească, ci și cele de jos, de dincolo de port, din Bădălan, cu lume muncitoare și profund amărîtă, despre care atunci ziarul local „Acțiunea” scria: „Casele mici, cu pereți dărăpănați, iar ferestrele, în loc de geamuri, sînt astupate cu saci și rozgolini. În case nu se vede arzînd focul în sobe. Dacă locuitorii se prezintă într-un asemenea hal, nu e mai puțin adevărat că viața pe care o duc oamenii în aceste colțoare nu este mai multumitoare, e tristă. Pentru încălzit este nevoie de lemne, copiii cer de mîncare, stăruie și comuna își reclamă cu insistență impozitul. Mîncarea zilnică se compune dintr-o ceapă și o bucălețică de pine”.

Pe vremea aceea — dîintr-un tablou care se afla în armatoriul și serializată în spuneau orașului Galați, neapărat eu „A”: iar fiicele lor învățau la Notre-Dame-de-Sion unde, dacă se

sileau cu cartea și cu franceza, dobindeau distincția „ordon bleu” și drept răsplată, căpătîu de la părinții lor rachete de tenis și palme, cu care evolau — spre invidia justificată a imensei majorități a copiilor din vremea aceea, gălățeni — pe terenul din apropiere, denumit „Tenis Club” (vara ieren de joc, iar na pati-noar natural) — astăzi funcționează, și iarna, și vara, un patinoar deschis tuturor). Totul nu se petrecea însă, nici atunci, doamne ferește! îndărătul unei gard înalt, de plasă, cu ochiuri mari, prin care toți ceilalți — privitorii — nu se mai saturau să caute: ei, cei mulți, paltau pe Dunăre sau pe Brateș, cînd înghețau, cu palme din două de butoi sau din feci de cocoran; iar tenis jucau, dacă jucau, cu vreo rachetă de scindură tăiată cu tierăstrăul și eventual gîmlă, și cu minge de cîrpă, de preferință dîintr-un cloșan vechi. Acești copii cărora — în minte — le mîncea auzul în clasele primare, dat a ceapă, fiindcă ceapa le ținea loc și de carne, și de pește, și de fructe, părăseau repede, prea devreme, bănele de școală și intrau la muncă grea. Fără doar și poate, pentru cîștigul tinăr,

de astăzi, o asemenea introducere la un raportaj de actualitate, are un aer cam vechi, chiar brut. Dar există documentele vremii care au fixat definitiv, pe hîrtie ceea ce acum pare de domeniul incredibilului. De exemplu: „Întîlnim zilnic prin oraș chipuri de adolescenți... Copiii, fetițe nedezvoltate fac serviciu de noapte, adesea în grozavă promiscuitate. Reputatul necesar școlăritului și lucrîi îmbucăturii de pine e Iluzoria. Pînă și apa cu care să-și astimpe sețea li se preocupă. Nu arareori, în miez de noapte, zgomotul mașinilor inabuşă vazele celor istovii de muncă și mizerie, cu furi de ceară, cu plămîni deszănați. Copii nevîrstnici orții în dezvoltare — lucrează chinuții în muncă Istovitoare de noapte, în fabrica zorită, amîndu-le ardelele, chinuindu-le trupurile”. Semnatarul articolului din care am citat este doctorul N. Vasiliu-Galați. Anul apariției 1933. Așadar, copiii acrii, care locuiau în casele din Bădălan, cu saci și rozgolini în loc de geamuri la ferestre, care trebuiau să se sature, zilnic, cu o ceapă și o bucălețică de pine, sînt aceiași care, mult prea devreme, și în ce condiții! intrau să slugărească. Vorbe? Toate acestea au fost... AU FOST.

Mă plimb pe faleaz în toamna lui '78, mă uit

Mihai Stoian

Continuare în pag. a 7-a

JURNAL DE POET

Florin Niculiu

Un pictor de rang, ajuns la cincizeci de ani, își aduce lucrarea întreagă, de pînă acum, în fața noastră. O sărbătoare de aur în lumina toamnei acestora. O viață de om este aici, în aceste două săli mari ale Galeriei naționale; o viață zburătoare a unui om venit din Moldova lui Luchian și Iorga la flocăra culorilor. Bate, în aceste pinze, un suflet de om, se zbate o conștiință cu aripile de vultur sub cerul instalat al Corpului, către o destinație solară. La patini dintre pictorii noștri de azi se poate vorbi de artă ca formă vitală de cunoaștere. Florin Niculiu stă cu bîsturlul pensulei la fața acestor sfînci de gravit țesut, prin care trebuie să sfredlească seșire măcar pentru o pură de ozon arzător din freazăului codrului urzic de dincolo de deșertul pinzei.

Trei sînt culorile sale de juaș spre lumina cerului, ce stă la pînă și-i primească otranda: obiectul care-l atrage și-l împinge către pînă: Marea, Pădurea și Istoria. În fiecare din aceste matci informale, ce așteaptă bicul fierbinte al inimii arzătoare să le ordoneze, Florin Niculiu a îngimbat pînă acum cîteva capodopere. Deasupra Marii singură în noaptea astrul aureolat de diamant al unei stele urzice, ce se înalță suveran ca Luceafărul eminescian peste freazăului carzai, vremelnic pasional al valului ce-și caută odihnită. Marea nu-i decît ce este, pustia pen-

Ioan Alexandru

Continuare în pag. a 6-a

Un dialog al tinerilor despre tinerețea visării

Am participat, în străvechii centru transilvan de profundă cultură și înaripată îndrăzneală creatoare al Oradiei, la o conferință literară de o factură cel puțin la fel de insolită ca și obiectivul ei. S-au întrunit, la Casa Armatoai din marele oraș de pe Cris și la Complexul U.G.S.R. de la Băile Felix, în cadrul celei de-a 9-a reuniuni anuale — eveniment devenit de-acum firesc și tradițional — reprezentanții ai cercărilor de literatură și știință-fantastică din București („Solaris” și „Fantastic-Club”), Craiova, Drobeta-Turnu Severin, Iași, Oradea, Sibiu, Timișoara Tirgoviste,

Victor Birlădeanu

Continuare în pag. a 6-a

«Poarta neștiută»

INTRE OCHIUL URSULUI SADOVENIAN ȘI „URSUL” LUI WILLIAM FAULKNER

Un trasant paralelism de simboluri și, parțial, de situații, între un text faulknerian fundamental — Ursul — și dovestirea lui Sadoveanu Orbi de urs a reținut, încă de acum cîteva timp, atenția onora dintre exegeții noștri de frunte. Prezentat de Mihai Ungheanu într-unul din stimulatoarele sale popasuri în Pădurea de simboluri, elementul coincident a făcut și obiectul unui mai recent comentariu al lui Nicolae Manolescu (în Sadoveanu sau utopia cărții). A reveni asupra distincțiilor operate cu sașacitate și precizie de M. Ungheanu în eseuul său, semnificativ intitulat „Rebeliunea pădurii îmbliznitez”, sau a reproduce

SADOVENIANA

contradictivitatea lui N. Manolescu, aruncînd asupra aceluiași aspect, lumina dintr-un unghi diferit, ar compoata poate, riscul unei repetări fastidioase. Vom rezuma doar aspectul estetic al chestiunii. Două simboluri, la nivel formal, apar, într-adevăr, identice în The Bear și Ochi de urs : pădurea și ursul. O anumită viziune sa-

crifică asupra actului vînatării, o certă adre-hensiune a „sacrului” extra-uman, prezent în acțiunile nedătrunse ale naturii, colorează, apoi, fără îndoială, ambele texte. O anumă răz-vîrtire a „dubului pădurii”, ridicat în chio misterios împotriva intruziunii umane, se necese de asemenea ca o prezență emanantă — în gra-de, firește, diferite și în modalități distincte — din țesutura urzică de imagini și some asupra cărora își apleacă, Investigator, privirea citito-

Andrei Brezianu

Continuare în pag. a 6-a

inedit

Tudor Arghezi

Tata

Nici nu știi ce doască bun
Cu lulea și cu tutun
Este tatăl-meu, săracul.
El dă cărțile la dracul.

Cu țoală de pătură,
Atimată-n mătura,
Iarna face în ogradă
Oameni, (colea), de zăpadă.

Un ardei la nas le pune,
Pune ochii de cărbune,
Răsuțeste un trabuc
Din trei, patru foi de nuc
Și le viră-n colț, în gură.

Tata e burduf de carte
Trage fum și stă de-o parte,

Sorcova tat el o face :
Taie florile și tace.
Le animă și-nărligă
Cu pap, ca o mămăligă.
Da-aia tată-meu îmi place,
Că pricepe să se joace
Și nu-ncurtă din sprincene.
Alții zbiră, lui i-e lenă.

Pe la Paște, cu cocoiș
Ne aduce ouă roșii.
Ne face și smeele
Tot el, cu condeiele.

Să-l auzi, făcînd, băiete,
Pe-nserat-ca un sticlete.
Să-l auzi, ca la Floreasca,
Făcînd cu gura ca broasca.
Și pe lingă mama Chiva
Făcînd ca locomotiva!

Cu-oșă tată cine cască ?
Poate să și se urască ?
Și să-l vezi sărînd prin casă.
Cu-oșă tată ce-mi mai pasă ?

1953

ESTETICA ROMÂNEASCĂ ÎNTRE CRITICĂ ȘI FILOSOFIE (III)

In 1963, Vianu salută relansarea acele-lăși continuități maioreșiene, domi-nantă în estetica românească, de către Liviu Rusu: „Intelegerea lui Măiorescu se punește aici ecou la însemnări despre Titu Măiorescu, text de bază în mai sus amintita culegere de studii din 1979. Scrieri despre Titu Măiorescu, Liviu Rusu profesase la universitar clujan în paralel cu Bucureșteanul, doar cu puțin mai vîrstnic. Iar cărțile sale, publicate în franceză și română, evidențiaseră — la rîndul lor, în chipul cel mai convingător — tipologia sistematică a esteticii devenită știință filosofică de sine stătătoare. Vom reține dintre ele Esai sur la création artistique. Contribuția à une esthétique dynamique (1935). Estetica poeziei lirice (1937), Logica frumuseții (1946).

3.5. Mihail Dragomirescu, Tuilor Vianu, Liviu Rusu sînt esteticieni-filosofi. Mai sînt însă și filozofii care se manifestă ca esteticieni. Este

Ion Ianoși

Continuare în pag. a 6-a

mara nicoară

Vara aceasta

Vintul atinge crinii și se deschid pocnind
Ca balonul umflat al mării
plin cu miele abiaște
Tot mai lungă e ziua, sac
cu tot felul de obiecte,
Șesea albă (șifon din oglinda retrovizoare.
Șesea care duce numai șapă tine.
Continentele lumii se rotește prin vâzduhul
Străbătut de ploii și sateliți.
Vara aceasta, ca o vacă albă
Răvăgind florile cuminții din grădini.

Toate zboară odată cu toamna

Verbea se să le pot vedea
Cuvintele scot lumea din interior
Încap să opacă contururile
Un pal, e cameră, merela fâgăduinței
așteptând pe marea,
Spun arbori, și arborii sint celului rotunde
plina de păduri.
Unde se depune timpul tăd? I
larba se înroșea de vint
Melci de aur lasă dire străduțoarea prin ea
Mi-e frică de iarnă și ea intră pe nesimțite în
mine
Vai, ce copac sint i obiectele din jurul meu
se risipește ca trunzela
Fii mei pleacă în propria lor viață
Gitul meu de marmar alb, mințila mea
Degetele roze ale picioarelor pe care mi le
sărutai

Toate zboară odată cu toamna
Eu rămân un copac fără frunze și flori
Nici măcar pisicile lumii
Nu-și vor freca blana albă de mine.

Răspuns

Învăț în sinea mea să fiu eternă
Spiritul meu își trimite soldații în
haine de purpură pe continente
Iet mai mari de speții și timp
M-am plimbat printre casele solunda ale
Ierihonului
Am văzut cum oamenii, lucrurile,
s-au transformat în pulbere de aur,
Dar cit timp trandafirul roșu din mina mea
luminează beznă secundară,
Cit timp iarba, copiii, pădările
cresc pantu mine
Sint eternă și stăpână a lumii,
prietene Iacob,
Tocmai pentru că nu vreau să fie mai tare
ca mine
Moartea, pe care stălele mi-au destinat-o.

Vintul de argint

Degeaba îmi spun: sint foarte puternică,
Pot să vin globul lumii pe umerii mei,
Pe mine vintul de argint venit din stele nu mă
cîntăște,
Pe mine bărbaiții tineri oferind fructe
dulci,
de purpură,
Nu mă pot ispitii,
Eu sint desupra acestor orașe, deasupra
acestor ispite,
nu mă impresionează strigătele ca niște cuțite
înfipte în tavanul tramvaelor, felul cum își
leapădă zăpada rochiile, cum pilpile mugurii
pe crengi, cum arde luminarea mării,
Dar te-am întâlnit pe tine
Și mi-am aruncat coroana de aur în noroi
Am ajuns slabă ca efemerii cărăbuși
Mor odată cu firul de cîn abiastru.

Încăpătinarea bătrînului de a mă sălî
— pentru că mă sălîsă! — să an-
cheiez cu discreție circumstanțele
în care s-a bledut Andrei, fratele
meu, viata mi s-a părut de-a dreptul
suspectă. Era ca și cum ar fi
vrut să dețină certitudinea că el,
depersonal, nu are nici un amestec în chestiunea
aceasta, fapt cu atât mai curios cu cît se amestecă
și se amestecă întotdeauna, în toate, în
căsătorii și divorțuri, în nunți și botezuri, în in-
mormintări și pomeni, se amestecă dină și în
sindrofile de trei lulele organizate de soră-mea
Silvia, cînd era la liceu. Înghetindu-le tuturor
ecoleților ei veselii. Apoi mi-am amintit că An-
drei era fiul lui vitreg și I-am înțeles. Peste
toate, se întimpla ceva, în sfîrșit, și în lumea
aceea cu care el nu avea nici un amestec. Era un
eveniment remarcabil, aproape că ar fi fost ca-
zul să fie sbrătorit.

Acum, odată cu reintoarcea mea din stră-
nătate, sau poate chiar mai devreme, apetitul
lui de a se amesteca în treburile altora, sub pre-
textul perpetuu, neschimbat de decenii, că ar
fi vorba despre treburile familiei și că el
trebuie nu le poate niciodată eluda, reinviase subit.
Era o vară frumoasă, s-ar cam fi zăcut
timpul să împlinesc douăzeci și nouă de ani,
cînd, de neașteptate, am fost convins că împlinesc
o sută cincizeci și șase, ca și cum m-as fi
născut în o mie opt sute doisprezece, sau mai
demult, astfel încît în o mie opt sute doisprezece
și fi fost de fapt bătrîn și puteam înțeleg. Te-
lefonul lui I-am primit într-o simăbătă, abia re-
venisem în țară și mă gîndeam că a doua zi fiind
duminică puteam întirzia cu predarea pasapo-
rtului pînă luni. Realitatea era că nu aveam nici
un chef să ies în oraș, nu doriam să mă în-
tînesc cu nimeni, simțeam că o-am puterea de a
răspunde la vreo din întrebările care cu certi-
tudine mi-ar fi fost adresate, eram speriat pînă
în măduva oaselor, obosit din cale afară, nico-
dată nu rîvnisem atât de mult și atât de aprig
să-mi pot recăsi fotografiile, cărțile, manuscri-
ele, cite erau, bibelourile dacă vreți, chitanțele
îngrămădite de-a lungul anilor în sertarul nop-
tinerii sau după unele credentului meu florentin,
schlop, jerpeli și cotat cu patru la sută din va-
loarea unui credent florentin întrebîndu cu evla-
vie, să-mi rețasesc lumea mea adică, aceea care
era numai a mea și pe care numai eu aveam
dreptul s-o dispunesc, scoțînd-o cînd și cînd
mărgînită, meschină, egoistă, burgheză dacă
acesta este cumva cuvîntul pe care va trebui
cîndva să-l mărturisesc. Eram îngrozit de smerit.
De bătrînul meu, însă, nu aveam nici un
motiv să mă tem, era tatăl meu bun cînd una
alta, așa că am rădicat microreceptorul, con-
vins și acum că el sună, așa cum am fost con-
vins totdeauna că el sună, atunci cînd avea chef
să mă sune.

— Cum o mai duci? — m-a întrebant, lînu-
du-mă pe departe. Te-ai întors? Cred că era și
cazul... Cum a fost?...
— Excelent — I-am răspuns, alih cu gura
parcă preocupată de altceva decît de vorbit, ca și
cum m-as fi scobit între dinți, desi nu înusem
niciodată scobitori în apartament. Femei fru-
moase — am adăugat — bere bună, spectacole
de varieté clasa ună... Doar pe acolo ai fost și
tu, nu-i așa?...
— Mînti — mi-a mai spus. Cînd am fost eu

— Ascultă-mă — mi-a mai spus. Un ordin este
un ordin și el nu se discută pentru că adevărul
lui, mereu, este mai presus de ceea ce poate
gîndi cine dător să-l execute întocmai. Cînd s-a
rupt frontul meu, m-am salvat totîntreg din
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o
dată episodul acesta.

— Era încurabil și abia atunci mi-am dat seama
cî de mult îl iubesc și, în plus, de ce îl iubesc
atît de năpraznic. Îndebute, obseșile, ideile fixe,
încrămăcirea raționamentului în tipare imuabile
exprimă mîrgînirea și lășitatei unui spirit
profund retrograd. În el, însă, toate aceste defecte
fundamentale se cădeau pe o mie opt sute și
cîntăreții și înălțate omenească. O idee fixă,
cîntăreții de mîna lui, înceta să mai fie o idee fixă,
asemănîndu-se pînă la indistincție cu încrederea
neabătută pe care o are un soldat în steaua
victoriei. Dar nu era mai puțin adevărat că dorin-
ța de a-l făcurea deja începuse să-mi dea
ocul. De pildă, atunci, se fi vrut să-l întreb, nu
fără o vagă mîlție, ce părere are despre ordi-
narele contradictorii, care se bat cap în cap, sau
despre măsura în care panica se poate reflecta
într-un ordin, cum se întimplă frecvent în
sărbători, însă am renunțat repede. Cîndat,
mi-am mai spus, după nici un sfert de veac,
lădă, pi-a fost dat și mie să înțeleg că mă des-
part de infanteria lor chiar mai puțin de o sută
de metri. Și am fost învadat brusc de dorința
de a-l întreprue țîradă, mai lmi povestise o

artilierist

să mi-l relateze, cu nici un pret. Se simtea de-a dreptul coplesit de umilități ce nu poate face nici măcar un cuvânt, știa că e nedrept să năstărească tăcerea asupra unui episod care ar fi aruncat o altă lumină asupra misiunii ce se silea s-o împartă cu mine, sau o lumină, altă nu neapărat altă. Ar mai fi existat o soluție, totuși: să-mi istoricesc doi jumătate din adevăr, adică numai partea aceea a adevărului care a fi fost în măsură să reliefeze, oricum o efigie, tocmai compasiunea și zăbaterii lui, veghele lui neclintită viză la viața de noapte și integritatea familiei, hărțurile lui de a scrie prin prisma cronicilor mijloace, adăunând neînțelegeri de toată ziua dincolo de orice sacrificiu, necompunând nici bani, nici liniște sufletească, nimic. Dar atunci ar fi rămas îngronată în el, dintru tot, de-auna, numai cealaltă jumătate a adevărului, că o fiică de nitrolicină științifico-și rece, periclită de tot ceea ce dintr-o dată o împiedicase să sară în aer, și acest risc nu si-l mai putea asuma. Așa că nu mi-a măturat nici un șterg, nici măcar cineia la sută din adevărul pe care a uitat să mi-l relateze pentru că nu dorea să mi-l relateze. Însă demnitatea lui suferise mai mult pe parcursul acestui episod tragic, încăt acum, din acest punct de vedere, bătrînul era într-o oarecare măsură impun. Oricum, ajunsese el în suși acum la ananghie, putea chiar să-și scrie singur, acum, o scrisoare.

Pierduse putine lucruri în viață. În război, în afară de timpan, deșere care e greu de presupus că l-ar fi pierdut altfel decât nu ar fi fost combulant, pierduse o jumătate de dinte și mobilitatea articolară în dreptul celui, o jumătate de dinte, pentru că mobilitatea unui deget conținea și mai puțin. Trebuia să conducă o patrulă de recunoaștere, era iarnă crîcîncă, chiciura se așternuse peste tot și pe toate, scara calului era și ea înghețată, pur și simplu infiltra în aerul acela cumplit și cînd un soldat de la intenția-i a adus o piine tare cu un bulgare da oos metalurgic el tocmai se pregătea să încalece. A luat piinea în dinți, ca să aibă mințile libere, și cînd a încercat intr-adevăr să încalece i-a alunecat cizma pe otelul alunecos și a dat cu ea în apă, din gura lui dănd n-a atîna cu gura chiar cînd-nă cîmint, pentru că avea încă piinea în dinți, și din tot și pierdit numai jumătate dintr-unul. De fapt, el în-suși ne povestea că, pierzînd jumătatea aceea de dinte a căștigat mult mai mult, intr-una din zilele următoare, cînd a început să-l doară în-grozitor jumătatea de dinte rămasă în gură, cînd nu a mai avut încoace și a trebuit să găsescă

infernaria și, cînd, revenînd, n-a mai găsit nici un otel din bateria întregă, nu viu vreau să spun, el întrez, pentru că morți erau toți, dar nu morți otrum, ci desirați ca niște capsule de bumbac trecute printr-o mașină de exanant. Mai tîrziu, nu știu dacă moartea mamei a reprezentat pentru el chiar o pierdere, dar ceea ce simțea, și nu din auzire, desigur, este că, într-un stat lîngă capătul ei, cu o devotune inimaginabilă, pînă în ultima ei clipă și chiar peste ultima ei clipă. Ceea ce noi n-am fi fost capabili să îndurăm, nici eu, nici Andrei și nici so-ra-mea, Silvia, poate tocmai datorită faptului că nu sînt infirmier, adică atunci cînd nu ești plătît ca s-o ai, numai războiul îți antrenează pînă la performanțe incredibile răbdarea și numai războiul îți încalcă deprimerea de a privi sora o copilă de un sfert de metru pătrat, care crește și crește și crește, fără să clipesci, ca ai cum ai privi sora te scorbăr, sora o pasăre îmbrăcată sau sora un bîdon cu petrol. Nu, nu pierduse prea multe în viață, însă, întîlnindu-se cu Emilia, în timp ce eu eram plecat în străinătate, ajunsese pe

pragul de a pierde chiar totul, adică încrederea nemăsurată în sine. Acesta era episodul în care se obținase să nu mi-l divulge, întîlnirea lui cu Emilia, sora lui Ștefan, cununa lui, adică, mătusa mea cu alte cuvinte.

— Cred că am îmbătrînit. — s-a spovedit bătrînul, într-un tîrziu, învî și foarte tîrziu, cînd nu mai era mult și bătea mîzul nopții.

— Și atunci am înțeles încă o dată cit de mult îl iubesc și cit de mică ar fi fost lumea în absența tribulațiilor lui. Pornind de la aceeași mersabilitate de a se amesteca în treburile tuturor, cu care alpu, înarmat, provocau dezastre de neconcepție, impune pînă la ruina unor oameni, și îl provoca doar necazuri mărunte, trecătoare, insignifiante, de-a dreptul derizorii, sfîrșind prin a-și provoca gîștii neajunsuri, mai mari sau mai mici. Era întocmai ca un creuzet care lucra împotriva propriei sale meniri: amestecul în fîcările se-l învîlmășeau sufletul mare, ticăloșia, spiritul agresiv, inteloșia și statornicia în idei fixe, în loc să se cristalizeze într-un monolit imbatibil, coștior și periculos, s'afurca prin a-și dilua acuitatea, tîrîia, însușindu-și, în afara acestui creuzet prin robinete distincte. Prin toate, însă, curgea în afară un soi de boșumflare copilărească. Și, ca întotdeauna, din clipa în care am început să-l gîndesc cu tandre, am simțit că mă cuprînde o veselie de săle și mări.

Parcă-l vedeam... Emilia mătusa-mea, nu era chiar o naivă, ceva despre niște gurdur sărăcie de ea în junele se scrisese cîndva în fante și dacă judec eu bine, cred că întîlnirea lor a semănat mult cu lupla clasică dintre mangustă și cobra, al fiind cobra, tipic cum era, îngălț în convenții și subjugat ticurilor verbale, iar Emilia, desigur, mangustă. Sau invers, dar atunci, totuși, el s-a comportat cum se comportă cobra: în luptă, chiar dacă a fost mangustă, iar Emilia, chiar dacă a fost cobra, s-a comportat ca mangustă, aparent neatentă la ceea ce-i îndruga bătrînul, ea însăși vorbind oarecum în gol, ca o femeie necăjită și singură, ceea ce și era, cumpărindu-l însă cu grija neclintită, pînă la a se cruta de sub masca ei de indiferență și multă lehamite, pînă la sfîrșit. Ea, bineînțeles, rezervîndu-și și dreptul de a stabili cînd și în ce împrejurări se va consuma sfîrșitul acela.

Emilia a început prin a-i istorisi bătrînului avaturlile ei dintr-o viață de om, îndurată cu credința desărtă că, mai devreme sau mai tîrziu, Ștefan se va potoli. Amesteca întîmplări importante cu altele, mai puțin importante, mărunțindu-le bine pe toate, stergîndu-și cînd și cînd cîle o lacrimă, încît, privită dintr-un alt unghi și în necunoștința de cauză, puteai crede că nu face decît să toace ceapă, într-o burătarie mai mare, pingînd. Dineolo de faptul că ea însăși minimizează dimensiunile unor evenimente, ațărîndu-le de-a valma unor fapte insignifiante, bătrînul se străduia să le scadă și mai mult împovărînd, intervenind dintr-o încredere în confesiunile ei. „Si ce-i cu asta? Sau... și ce e rău în asta?“, o dată și încă o dată, ca un oșacal, ca un ceas cu cuc hotărît să sune ora două și trei sute doisperece, dacă o astfel de oră există scumoa o dată, „și ce e rău în asta?“ — sunează altă dată și nu i-a mers. Nimic n-o putea alina pe Emilia să înțeleagă adevărul că mitocănia lui aparentă și darul lui nefast de a se amesteca acolo unde nu-l fierbe oala, în realitate, se clădeau pe un munte de bunăvoință. A sfîrșit prin a crede că bătrînul își bate joc de ea, din ce în ce mai intensă i-a răbdat cit i-a mai răbdat replicele acelea de nazgal și a pus punct con-verbirii alungîndu-l în stradă. Pur și simplu i-a dat afară din casa părinților ei, însolîndu-l pînă la poartă cu invective selectate din repertoriul vast al marelui mareșal românesc, și cu chibrit din seara aceea de sîmbătă am început să-mi dau seama că, într-adevăr, așa s-au petrecut lucrurile, deși amîmtele le-am aflat mai tîrziu, după moartea bătrînului.

— Am impresia că la întîlnirea cu Emilia te a cam luat gura pe dinainte — i-am mai spus, mai mult pentru a sonda tensiunea.

A coborât priviriile din bec, nu surprine de neașteptată mea perspicacitate, ci mai degrabă dezamăgit, dar și-a revenit repede, reintrîndu-și în hainele lui scortoase.

— Se poate — a acceptat. Și ce-i cu asta? Și ce e rău în asta? Eu am trăit între oameni serioși, între militarii de carieră, nu între pensionarii unui balamuc mîla-mai souș, confundîndu-și apoi într-o tăcere din care cel puțin în scara aceea de sîmbătă, nu am izbutit să-l mai scot.

Așa aș fi vrut să-l asigur și eu, și ce-i cu asta? De fapt am fi trîncînit ca să ne umplem timpul, pentru că în substrat era vorba despre cu totul înțelesul hîmnelor ce înseamnă cu adevărat un țig ardelenesc de provincie, cu gospodăriile lui ascunse după gardul înalte, cu ferestrele sigilate de stururi și perdele impenetrabile, ca un camuflaj, și mai ales, ce înseamnă să fi dat afară în brînci dintr-o casă a unui astfel de țig și ce înseamnă, apoi, să le trezești pe o gospodărie care nu trece într-o clipă măr, nicidecum o pisica sau un pui de găină la cealaltă unui soare perpendicular, cînd nimic n-are umbră și cînd, deși nimeni nu te pîndește, ai impresia că tot ce există suflare în țigul acela și la pîndă, îi există și supravegheați fiecare mișcare și pas, prin crăpătur nevăzute pentru privirile tale tulburi de furie. Pentru că a singur lucru nu-l poți înțelege în astfel de clipe, chiar dacă ai luptat

ion lotreanu

Încredere

a voi plozi interpretării ale apei pentru este sinteze ca niște potii e cobodoru se leagăna iată pe infrunzita ramură a morții

in tolosul versului poetul e mur nu ca o pasăre ci ca o floare toanele lumii le stringe la piept nici o taină o lumii nu moare

nu-mi dau seama cum bate inima in pieptul brunilor porumbel

despre inima mea stiu doar atita am încredere in serviciile ei e la dispozitia mea ca o slugă sau ca un om umil înaintul meu se-oude al acestei păsări domestice tril m'adapta de ea doar in somn îi simt însă caderea în vis

peste firea mea inima e un damn necedatît încă de un sol de-un trimis

cind inchide muza un ochi

sintetizul bibliotecilor unei cărți sint stăruie de neadever pînă-n gît iniauntul stăruilor sint împachetate seturi de hărți sau e lipsă de material și atii

vasile petre fati

Fotografia focului

Pină la urmă am fotografiat focul. Cu pantalonii mei

Albăștri, de veră, M-am apropiat și am fotografiat totul: și picioarele de albina în drapelul luminismului, coada de mătură lîngă

Coada de mătură, Cei care cîntă canoul, cu cei care spun: Dreagilor noastre mîșuși

Coșulețul vostru de răchită este mai bun Decit perie cardinalului, Șușița de păr plutind o clipă în Metropolitan museum

Și poemele mele care fac drumurile naționale nesfîrșite, Vechiul armoniu care spune ca lapele noastre sînt fie mai bune

Dar strîșește, la amiază, între clope, pasărea răcîtă, Și tot așa, pisarii casei lîngă pisarii casei, Coada de mătură lîngă coada de mătură,

orășanul caută produse alimentare în cea mai apropiată piață cercetași morții își îndăplinesc misiunea numai prin viață

cind inchide muza un ochi se face-nțuneric între cuvintele versului cind inchide-o mierlă un ochi se face lumină-n cantonele universului

in nările unui cine grăniceresc tramură tremură două busoia peste mormintele îndrăgostiților inecai trec aprinsa de lună două gândale

autografe

soarele ideolog al sistemului nostru e răstignit pe un cadran de amiază e pedită și un sfîmț ineficace ori ca un erou ce-n somn aiurează

intr-o grădînă în formă de lună într-un dichist cîmbir înainte de a-și uita noaptea bună merții dau autografe pe lacrimi de saphre

a l sper să peduă cîndva undeva la o umedă magazie foarte uzată explozantă la maximum portea din mine care mult a fost vie

ee a fost pe lumea aceasta un fel de cadou obligatoriu numă

camisia de recepția e va da în sfîrșit la reformă

clopote de rouă

ceșii la inspecția de dimineață dau rapoarte amuzante părinților

trebuie indimțat din motive de ceartă camisia pentru supravegherea minților

in apa stătută-o ambitie! mele cîmea o cruncă o verighetă pentru supraviuțuirea unei stelu caserici căi lactea fac chedă cine ste unde se ascund pudrarii fluturii cînd plouă sînt prulnă sînt prulnă strălucitoare clopote de rouă

sufletul meu seamănă unghi cu o sală imensă de bal cu seculul înstrut al unei mari și cu un aeroplan internațional.

Acează pentru acează, un soldat pentru un soldat, Pină ce am plîns pentru toate aceste lucruri de nimic

Și ca în vis am fotografiat focul.

Frigul

Eu sunt frigul, aș merge cu dumeata pînă acolo

Unde este cîmpul lui Marte. Vino cu mine. Usa e deschisă. Căluțul paney ar putea

Să-ți mîncească într-o zi canelii din bucătărie. Dar vino cu mine pe cîmpul lui Marte, În vreme ce toți ceilalți se pîndesc la ziua de mine,

Micile lor economii, pieptogale casei, adio. Cu dumeata aș merge acolo pe viață. Eu sunt frigul. Acum poți muri. Vino cu mine.

Pianistul de noapte

Și după ce totul s-a sfîrșit și după ce nimic nu mai e de făcut, După ce cu răsuflarea mea fierbinte aburesc a lamă de cutit pînă ce mi se vadă acela dinți, Și după ce acopăr tablourile casei cu o pînză ca să nu se vadă cît totul e sfîrșit; După ce Ca să nu se vadă cît totul e sfîrșit; După ce Atunci vine pianistul de noapte cu mineciul fluturînd,

Cu mineciul lui prin care trec stăreții roz ai bătîniei mele gazde și-mi spune: dă-le mai încolo!

li fac loc și-i privesc l Pianistul de noapte e aici,

Vorbim încet ca să nu se audă cum cineva caută chibriturile casei,

Vorbim încet, mînușile lui sînt pline de fluturi, mînușile lui sînt pline de apă,

La naiba, suntem singuri, la naiba, zăpada face umbre pe pereti,

Mineciul lui flutură, prietenul meu a venit.

După ce totul s-a sfîrșit, după ce nimic nu mai e de făcut, pianistul de noapte poate să cînte l

ion iuga

Biserica domnească

Ochi negri de mangal piatra de rîu pe balne rașii de lac potii și ferestre cu sulletu-n platră dcle brune prin care gîndul dreptilor privește în noi ca într-o ferestă

ce-i spune lumina lui Basarab și fiului lui Alexandru

de umbli neliniștite chipurile lor pe pereti și deschid ochii prin luminări fără grai

ce-i spun bălțile de ceartă afumate de graiul părinților și obosite de trecerea lor

de ies tăcute din altar și pe fruntea lui Vladislav-Vlaicu numai lumină coroana fărîi așază

și vine Cavalerul Florii de Crin cîredînd jurînd pe sabia lui cu drumurile Europei însemnată

caul Dnăma Clara nu se-arată sau e calu-n strană vinovat acul stăcît prin ferestriță izgonit afară

Moara de foc

De-ati albastru cerul nu cajește în spini de jar în mijlocul cîmpului

lăsam zăntele divine pe valtră și gai ne ghemuim în gura umbrei

a piclă de sticlă aerul sufletul scrie-n cîmpănă rugina timpul lovește-n capulurii uitat și curge pe cîntaroului sub pereti care ne macină și singuri se macină

după perdeaua fină de paingeni un cap de fată unul de soldat ascuși in rama neagră se usuca aici

la moara de foc

prin ceafa rașia a seril un cap de bătină și-o umbră pe picior de lemn

Cuie pe cer

La masa mea de vis se tulbură liniștea și zăvelo stelu presară polan

pe cuvinte

cuie în tîlpi cuvintele singure și ies în multime cuie pe cer

cuie de jar ca flacăra din manuscrise

Ceașca de cafea

La jug un leu și o panteră mă duc prin hîrte de nișip prin zilele câmpuri de chip mădă panteră-un leu și o panteră

jos drumuri albe se destramă în lac uscat ori într-un cerc între pereti ecou de cerc vamă un negru cîmp mă cere vamă

și altar-e urc de lumină halbul-om din palma lui răsar fîntini pereti cui se prăbușesc cine-i de vină

la jug un leu și o panteră pe-oginda sâmbi gîndul meu trece prin riți ca țînă zeu c-un leu-copil și o panteră.

radio

Educație permanentă

Titlu de rubrică, titlu de cărți, generic constant al unor acțiuni (mai mult sau mai puțin) constante în școli, ridică o problemă dintre cele mai interesante, problemă care se traduce în următoarele întrebări: cine face educația permanentă? cum o face? de ce o face? Primele întrebări toată lumea îi răspunde într-o unanimitate indiscu-tabilă: toată lumea face educație, răs-puns la care se adaugă după un moment de meditație: dar în primul rînd școala. Ei bine, studiile dedicate edu-cației pun în lumină un adevăr în funcție de care trebuie să ne revizum opiniile: mijloacele mass-media au o forță de percție mai mare decit a școlii. Faptul este evident gîndindu-ne că înțîlnirea cu manualele, cu școala durează un timp limitat, în timp ce in-tervenirea cu mijloacele mass-media, du-rează încăto viață. Cum se face educa-ția? Anchelele de opinii care se fac la noi — dovădesc mai largă audiență a emisiunilor (sau articolelor) cu sub-iecte ce depășesc sfera obișnuitului. Psihologic, această opțiune se explică prin starea de inhibiție, prin nedre-țentiere în cazul emisiunilor ce prezin-ță lucruri bune sau rele comune, în limita normului. Scopul educației este cel științ: formarea personalității umane multifateral dezvoltate. În sfîr-șit, să mai adăugăm că educația este o știință și nu se poate încredința oricui și nu se poate face după ureche.

Areneșă introduce teoria că mi s-a părut necesară pentru că acestel proble-ma — care e titlul cronicii de față — îl vom dedica o atenție deosebită în perioada care urmează. Radioul are înscrise sub acest generic cîteva emi-siuni pe programul II (un obiect, să

recunoștem, nu înseamnă de inspi-rat!) Privite în ansamblu, emisiunile nu depășesc o notă obișnuită, așa spun comentele chiar. Sint corecte. Aș semnala (în fara defecțiunilor de ordin tehnic, necorespunzător) la „Școli și profesori“ in-cercarea de a îmbina informația (pre-zentarea tețelor școlare la o meserie deficitară — minerul) cu formarea motivațiilor (minei vorbind despre meserie lor). Dar, plederea pe suportul estetic — înseamnă un nivel mai im-portant: prezentarea profesiei din punct de vedere medical (la Institutul de mine admiterea cuprinde și o probă fizică), psihologic, din punctul de vedere al utilității sociale. Trebuie știut că toate meseriile sînt frumuse. dar dezvoltarea economică a țării noas-tre cere anumite meseri, și, fără a ne ascunde după deget, recunoștem (și în dramaturgie de reporter am întîlnit astfel de cazuri) tocmai meseriile ce-tutele sînt cum ocolite. Așa încît, nu doar pe frumusețea meseriei de mîner se cerea a fi concentrată emisiunea sus-numită.

În schimb, foarte utilă ni s-a părut cronica limbii susținută de Cezar Ta-barcea. Explicații clare, bine docu-mentate și într-un mod agreabil pre-zentate au fixat ascultătorilor (bănuim că au fost printre ei și mulți elevi) cîteva neologisme (la debuta, amplitu-dine, vital etc.). Este un bun cîștig și gîndindu-ne la modul în care scriu elevii noștri (și cum vorbesec) bunul acesta capăt o valoare considerabilă.

plastică

Eternitatea melancoliei

Merită din plin salutată inițiativa Muzeului de artă de a organiza perio-di-c expoziții de anvergură ale unor reprezentativi artiști plastici contem-porani: seria inaugurată cu Ion Pacea și Ion Gheorghiu, continuă în această perioadă cu expoziția retrospectivă Florin Niculiu.

Aflat la 50 de ani, dar numai la a treia expoziție personală (însă cu par-ticipare la mai toate manifestările deosebite de artă din țară și din stră-inătate), prin „valoarea tăcută“ și struc-turală discretă se caracterizează pic-torul Florin Niculiu și arta sa, care, dacă nu frapază imediat, în schimb se impune încet dar îneluctabil, cu o sta-bilitate și o soliditate surprinzătoare.

„Setea de spiritual a realului“ s-ar putea intitulă concis și probabil respec-tiv, coerență, interioră mai de-grabă, dar și stilistică, dintre cele 2-3 de zece ale picturii lui Florin Niculiu și dintre lucrările sale în ulei și grafică. Poate mai mult decit în alte poezii plastice, „funcția simbolică“ a artei este vizibilă; căutăta chiar, „întrupată metafizic“ pictura este, în primul rînd, informare cu sens, prin încercătura simbolică a elementelor din real, pic-tura, este și „explorare a interiorității spiritului“ prin reprezentarea lui în elementele din real, există o relație de „necesitate“ între spiritual și real pen-tru a putea exista pentru cuget.

„Florin Niculiu“ se numesc în primu rînd acele paiseaje „fantaste“, „amintiri de la mare“, purtînd stranii titluri poetice cu o trîmțire spirituală expresivă (Pasunea escortînd purlitatea pe cer la Vama-Vechi, Tîrziu înfînt cu flăcările pasiunii). Nimic de aur nu poate dura. Tîrziu înfînt, Malincoșia, în care mecanismul „spiritualului în

muzică

Poetica imaginației lucide

Pianistul Mihail Pletniov din U.R.S.S. rămîne marea surpriză între oaspetii acestui început de stagiune muzicală bucureșteană. În fața unui public care nu îl cunoaște decit după recomandă-rea că ar fi titularul unui premiu la Concursul Cealikovski (public de altfel, numeros, Sala Mică cunoaște un reve-riment surprinzător, înregistrînd o as-sistență completă la cele mai multe concerte de după Festivalul Enescu), deci, în fața unei audiențe ce îl în-tîlnesc pentru prima oară, Pletniov s-a impus de la cele dinți „tuse“ pianisti-ce, prin originalitatea „jocului său și prin autoritatea de care această origi-nalitate este susținută.

La douăzeci și doi de ani, Pletniov are deja un stil perfect demarat, cir-cumscris unei viziuni și fidel unei imagini sonore întuite și poi realizate cu maximă precizie. Stilul său mimea-ză detasarea, este în fapt de o luciditate acut concentrată, transmisia din-tr-un sistem central și degete funcțio-narează ireproșabil. Luciditatea și voli-tățile nu înscamnă tîscăciune ci, din contră, pianistul dispune de o gamă practic nelimitată în soluțiile de mo-ment, iar firul general se desprînd pîndre aceste soluții surprinzătoare de-lice întîmplător, dar fiind imaginea unui cînt „sîntet“ dar deplin consolidat. Însă, Eleganța cu care parcă își im-provizază interpretările este coheren-ța artistului pentru a argumenta în fața publicului un traveu ce încrează rezistența stilistică a pieselor pînă la ultima consecință.

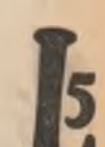
În special preclăcii — acum Barh și Scriabin — au putut să nedumiresc-că, pînă cînd întreaga argumentație a pianistului n-a fost pusă în joc. Plet-niov narurează o rebours interpretarea ornamentală baroce, prin prisma a

magda cărneai

Magda Cărneai

costin cazaban

Costin Cazaban

Un diavol al tinerilor despre tineretea visării

Urmare din pag. 1

Împună cu scriitorii consacrați ai genului, ca Ion Hobana, secretar al Uniunii Scriitorilor, Vladimir Colin, Adrian Cioculescu, George Ștefănescu, Gheorghe Ștefănescu, Mircea Opriș, Mircea Rădulescu, Leonida Neamtu, Laurențiu Cernel, prof. dr. docent Ion Minzatu, Alexandru Mironov, Numanidu-ma eu insumi pentru autori de romane și povești științifico-fantastice, adunându-le așezătorii secolului nostru cu problemele tot mai grave și mai complexe ale viitorului, am luat parte, cu îndreptățit interes, la lucrările acestui pasionant coloquiul al cărui fir călătoriu l-a constituit, așa cum, inepuizabilă, mereu proaspătă tinerii și vișii.

O caracteristică definitorie a dezbaterei a fost largul și cumpătut faptul că s-a referit la un vast evantai de chestiuni și domenii de la rolul literaturii de anticipație în formarea unei personalități umane, până la aspecte tehnice și științifice și la curiozitatea vizuale asupra raporturilor dintre om, timp și spațiu în epoca noastră, la mijloacele de informare și de difuziune ce stau la îndemina creatorilor și de acest alt fel de popularitate datorită esteticii contemporane, de la rolul științifico-fantastice în preocupările autoarelor la posibilitățile și limitele imaginatiei în procesul de plămădire a utopiilor și antiutopiilor moderne, alți de specific literaturii științifico-fantastice, iar pe acest teren, tinerii și vișii au avut o atitudine la Oradea și-au unit gândurile și simțămintele în aceeași luminoasă cutanță a visării.

În aceeași aspirație fecundă de a sprinzi prin creația lor edificarea binelui și frumuseții, sub egida marilor figuri tutelar care au pus bazele acestui gen pe diferite meridiane ale globului, un Jules Verne, un Edgar Allan Poe, un H. G. Wells, un Aleksandr Beliaev, un Felix Aders.

Și în acest an — ea și cu oțelul rețunilor anterioare — semnificative pe lângă cenzurătorii literare de anticrușă, a pierdut această tinerie o premiu cu o semnificație profundă, anticipată (privind, desigur, viitorul literar al celor cărora le-au fost atribuite). Jurii — alcătuit din personalități experimentale, în frunte cu Vladimir Colin — au acordat premiul de literatură științifico-fantastică, dintre numeroase lucrări prezentate de concurenți, pe cele mai implicate și-au distoate de seroante, pe cele ce marchează cu mai multă evidentă apariția sau confirmarea unor talente tinere în domeniul științifico-fantastic.

Grăitor mi s-a părut faptul că schiele și povestirile distincte cu premii avaria unor tineri autori din toate colțurile țării și din toate domeniile de activitate, elevi, mucionari, studenți, tehnicieni, ingineri, profesori etc. Am reținut, bunăoară, printre ei, marele sofer al literaturii de anticipație românești, scriitorul de la Craiova, Ștefan Cioculescu, în vârstă de 16 ani, și un tânăr sibiuan, Corin Braza, în timp ce premiul I pentru povestire a revenit unui „redidivis” în materie, Vladimir Averbuch din Căminul studențesc bucureștean. Ar mai fi de reținut premiul special acordat scriitorului și jurnalistului, unii reviste specializate închinat literaturii științifico-fantastice, premiul pe care l-a „cucerit” cu demnitate îndreptățită revista studențescă culeșeană de debut „Echinoc”, care consacra aceste creații științifico-fantastice, sold încheiat, temeinic documentat, plin de idei scârpătoare, a mai fost decernat, de asemenea, premiul pentru cea mai bună publicație a unui cenechiu „fanzinului” — tipărit în excelente condiții grafice („Olimpon 3”, scara la Craiova. Se cunoștea, evident, înțelegerea și simțămintele speciale acordate unor lucrări de artă plastică științifico-fantastică: pentru pictura Duda Voivozeanu (București) și Sergiu Nicola (Timișoara); pentru sculptură, tot un timișorean, Ioan Ilica.

La drept vorbind, însăși imaginea de tineri și vișii, ca zămislele lumii și punte omnia, în profunzimea acestei pasionante și rodnice conștiințe închinată viitorului și reflexelor acestuia în literatura prezentului.

Florin Niculiu

Urmare din pag. 1

tru auză izvor, loc de prelucrare și erodare și purificarea a astrului nocturn intru lumina luciferului de ziuă.

Pădurea eroază, lucează la a pune în lumină Poiana la Niculiu; pădurea este acest vârstă și matern, ca zămislele lumii și punte omnia, în îndemna o posibilitate certă de confruntare cu cosmosul.

Din istorie, Florin Niculiu ne-a dat pînă acum pe Bălcescu ca nimeni altul, pe acest bărbat sorbit pînă la aură de fîcșile așternute, fără să se abandoneze certitudinilor și așternuturilor.

În anul de deasupra mării, ce luminează ferm peste abisuri, în lumina deschisă de corul acrotion, în fâșuri feritice ale istoriei naționale, ca Mihai Viteazul, Cantemir și Bălcescu, Florin Niculiu și-a găsit frați de drum, confrunți de suferință, care cu hruț haoră din jur în vederea lumindării astrului de diamant, ce le animă ființa. Îl văd pe acest pictor de excepțională înzestrare lupul cu urechi roșii, săpînd în continuare pînă la zori, pur ce sălășluiește acolo în adăscul sufletului, după care înțeleg el înțep.

Ca pe un astru îl saluți în lumina acestei denier!

Urmare din pag. 1

mul Catalogul coincidentelor ar putea — nu întimplător — să fie dus și mai departe; și poind; și într-un caz și în celălalt, unul și unul un us avar, și într-un caz și în celălalt, citițele secundare pe om; și atât la Faulkner și la Sadoveanu intervine, în structura de amănunt a situațiilor, o rătăcire; sau, la o anumite cotitură a narativului, și într-un caz și în celălalt, se investește esențial în nodul central, ambelor texte se produce, la un moment dat, nevoia imperioasă a intervenției tălmăcitoare de unde, în ambele cazuri, prezenta (total episodical) a vindecătorului, s.a.m.d. Inventarul potrivitor al mai putea cuprinde — pe plan strict estetic — datele de așternut și în cele două arhive: Faulkner publică *The Bear* în 1942, Sadoveanu *Ochi de urș* în anul mai devreme, în 1938.

Aplicînd elementelor paralele judecata causală, va trebui spus că explicativă prin influența sau contaminare, care, după locuții excluși sau conținuturile coincidente — documentate în perspectivă, din alți puncte de vedere, în Sadoveanu sau uinea cărții — rețin, tocmai de aceea, atenția ca dovezi, că, poind de la calodul unui dat fundamental înțeleg, așternuturile se parvează, pentru ochii artistului, două tipare de structură și acțiune similare. Structural, e s-a așeză, aici, sub semnul lui Nimrod, patron epionic și arhetipal al tuturor vinătorilor. Distribuția factorilor, la nivelul cel mai general, este coincidentă — și ele forță — în ambele emisfere boreală, ursul, în mod anapoe emblematic, constituie omologul recunoscut al leului, ca summum al regnului animal; așa cum o aștia o vastă tradiție de artă și cultură. Căci, în aceste coincidențe — și în cele ca altele al genului, leziunea rezultată din conflict și solicitări o funcție tălmăcitoare, intră și ele în aceeași milenară ordine a lucrurilor; arsenalul strategic — nu alt material, el de soiuri — în asaltul împotriva necunoscutului, constituie, înă, și această ordine de idei, o sferă aparte și de sine stătătoare, de cea mai mare importanță pentru tiul de structură activă, pe care am conveni să-l numim Nimrod. În acest punct, de bună seamă, se știuază, înțelegem, și centrul de greutate al povestirilor paralele — una americană și cealaltă românească — la care ne referim. Și tot

mihail cruceanu LA CULESUL VIEI

Un vint de toamnă mătură tot șesul.
Se vede c-a trecut și Ziua Crucii.
Iar sus, în deal și viile și nucii
Sînt veseli c-a-nceput de ieri, culesul.

Prin frunze-ascunși s-ating culegătorii
Băieți și fele tipă și se ceartă
Din nor s-ating, se-mpacă... E o artă
S-alegi cu mina-n frunze.

Și struguri s-ascund, deși n-au minte,
Iar fetele nu-s fete de-mpărțat.
Ele n-așteaptă flori și jurăminte
Și ele-s struguri dulci, cu-adevărat.

Dar miinile culeg fără-necete.
— Vezi?, munca-i într-un fel
ca dragostea
De-o lași, te lasă. Vai de steaua ta
Iar ziua trece ca o sărbătoare.

Și seara, după muncă o viaoară
Te-ndeamnă la un joc cu pași fierbinți,
Și el se-ninde ca odinioară,
Cum petreceau ai noștri, din părinți

Cînd mustul va fi vin stors din ciorchini,
S-o răsfățai-n ucele și pahare,
Noi închina-vom tineri și bătrîni
Pentru viața lumii viitoare.

Cetatea din deșert

Într-o seară, după 1900, o armată de
înfrîntă, încarcată în marginile
lunii segeale, prima ordine, ca a
de-așa și diminea, când soarele sa
fi ridicat ca un lat de palmă deasupra orizontului
și se gata de drum, ceea ce însemna pata
de laptă. Comandantul, cărare pe o cămăli, își
aștepta armata înăz din zori timp ultimul pile de
seceți, la o kilometru de cârmă. La vremea
consemnului, armata rînduită în coloană, era gata
sa primească ordinele de plecare. Comandantul
îi adună pe toți ofițerii și subofițerii în jurul său
și, ordonîndu-le să primească în direcția pasului
lui. Le sugera, întotdeauna, că nu departe, în fața
lor, puteau să zădăriră unet. Căleții din
bogătie mabănușă. Arde, spuse el, ne ateptă
cea mai deapăi rînd! Vă promit că acolo se
află Tera fârdăușii și numai cei nerfieriți
din fire au noroc moite să se bucure de cea
mai verisată fericire! Nimic din ce a fost în
mănos în trecut nu se poate compara cu plinitu-
dinea vieții ce se așteaptă. Cîteva luni și biocul-
turali trecară din mîin în mîin și din fiecare
colosă cite un soldat fu adus în mijlocul supe-
riorilor pentru a primi prin lențile siturilor care
se ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite, pă-
trun, lopiți, gresade, carabine și mitraliere se
ardeau multumiri. Înăz, după cîteva luni de mar-
ș, vreme după aceste sumare preparative, în
primele zile, condițiile de hrană și apă nu se
deosebeau de cele pe care le aușeră în ca-
zarmă, astfel că soldații, încărcăți cu ranite

